

een ontmoet. Ze vond het wel jammer; het klonk zoo aardig: Amarilletje, mijn vriendin. De vaandrig vond het ook. „Maar,” ging hij voort, „met andere meisjesnamen zou het al even aardig klinken.”

„Geloof u waarlijk, mijnheer Hofland?”

„Ja, zeker, b.v. Mientje, mijn vriendin; dat klinkt eigenlijk nòg aardiger dan Amarilletje.” Mientje was het met hem eens dat het heel aardig klonk, vooral uit des sprekers mond; maar dat zeide ze niet. „En,” volgde hij er bij, opstaande, met veranderde stem, „ik ken iemand die er veel voor over zou hebben zijn leven lang Mientje, mijn vriendin te mogen zeggen.”

Daar klonk de stap van 's meisjes vader in de gang; Hofland trok haastig zijn uitgestoken hand terug en nam weder plaats, zijn stoel nog een eind achteruitschuivend, hoewel die ver genoeg van Mientje verwijderd was. De dokter was niet terstond verschenen, geheel in beslag genomen door zijn Othokop; gedurende de laatst verloopen oogenblikken was hij bezig geweest een bijtend vocht aan te wenden, ten einde, door zuivering der oppervlakte, de trekken des keizers wederom te voorschijn te roepen. Doch dit proces had alleen ten gevolge gehad, dat de koperen bol met tal van onregelmatige zwarte vlekken bedekt was en thans den indruk maakte van een metalen aardglobe. Daar echter de onooglijkste oudheden voor liefhebbers in den regel de grootste waarde bezitten, had hij het plan gevormd van de toegepaste bewerking niets te verklappen en het te doen voorkomen als hadde het kunstgewrocht uitsluitend aan den tand des tijds zijn zonderling aanzien te wijten. Zoo trad de dokter binnen, met uitgebeten handen, verontschuldigen makend voor zijn late verschijning, juist toen de kanarievogel den eersten toon van zijn laatste airtje, *Courante la reine*, aanhief. Hofland zeide, dat die verontschuldigen geheel onnoodig waren; hij keek daarbij, van terzijde, naar Mientje en meende te bespeuren dat zij, voor hem alleen merkbaar, de wenkbrauwen omhoog trekkend, even lachte. Toen begon hij, voor den tweeden keer, met zijn nieuws, van tijd tot tijd naar Mientje kijkend, die naar haar kruisbessen had behooren te kijken maar ze glad vergeten was en thans aandachtig luisterde, meer ter wille van den verhaler dan van het verhaal. Een gevoel van zalige weelde vervulde haar; zij zou niet ongaarne den tegenwoordigen toestand haar leven lang hebben zien voortduren, het bewustzijn hebben dat iemand, wien zij zelve een zoo goed hart toedroeg, veel van haar hield, met de aantrekkelijke geheimzinnigheid er bij, dat niemand het wist. Op het oogenblik waarop de vaandrig eindigde, had ook de vogel zijn voorraad zangstukjes uitgeput; na een langen, hoogen haal zweeg hij en nam zijne onbewegelijke houding van straks weder in.

Hofland, nu zijne mededeelingen met oplettenheid werden aangehoord, begon zelf weder meer belang in de zaak te krijgen; hij besprak met den dokter de waarschijnlijke gevolgen der aanhouding, welke hij, onder den eersten indruk van het gebeurde, uitsluitend beschouwde als eene nieuwe beleediging, gevoegd bij de vele, den persoon en het gezin des erfstadhouders reeds aangedaan. De ander zag verder en was van meening dat elke, ook